

מאהבה ומשום שלא יכול להיות;
לפי שלא חי עדיין או לפי שהי
יחד מדאי בסערת רוח ובנחמת
אהבתו. נשמתו צרחה בערוך נפי
שותיו שאינן פועלות של נפסין.
בכחאלם שר מנפשו חמיד.

שמעון נדינברג סקמיניץ פור
דולסק. אף הוא שמעון. תלמיד
הנימנסיה. בעל גוף ובעל נפש; יד
דע נגן ניגוני חסידים, איש דעים
והעובד שיקתה. בילדות נתחנך בבית
סבו. כשנודעו סעם לבית הוריו
ונפל שם למשכב היה גינה ואומר:
וי למי שנלה לבין זרים וחלה שם
ואין לו קרוביו שיסעדרוהו בחליו.
בדרך כלל היה מדבב לנגוח מתוך
טובלב. כל ערב בעליתו על מיטתו
הדיוהו פוסק פסוקי מנהמת לבו:
רחמנות על בנות ישראל. ציוני
בלהב. רחל לימד: עם ישראל מהר
לע לשוטים ולפקחים. האחרונים הם
ציונים, וצדה היא שהראשונים מרר
כיו בכמותם על האחרונים. אהה,
הוא גופי לא עמד בנאמנותו לכלל
זה. בשנת תרפ"א, לאחד פרידה
בת עשר שנים, פגשתיו בוארשה
והוא רופא. נתתי לו שלום, החזיר
לי שלום. ומיד שאל: "אתה עדיין
ציוני?" "עדיין". ובכך גם אתה
שונא ישראל. כל ציוני הוא בתוקת
שונא ישראל". הוא כעת היה
משלומי אמוני ה"בוגד". דבר עמי
קצרות, שכן אין מדבים שיחה עם
אויב, ונפרד ממני.

אספר גם על אחרים? לא תספיק
היריעה. שם, באכסניה, ב. שפיר,
מתבר אברהם הסנדלר; שם יונת
רוזנפלד, משה טייטל, סופרים באר
דיש. שם רבים יוצאים נוכחים,
אלא שאנשי שלומנו מהוים חוג
בתוך חוג. נשתרכבו הרברים ואני
בדעתי לספר על שמעון גינעברג.
כך הוא. בשביל לסיים בכד צריך
להתחיל בתבית. האדם הוא עץ
החברת. הרועה לספר משהו על
אדם אחד אנוס לתת בראשיפרקים
ובדאשיפרקים את פרצופיהם של
סביביו.

א. שמינמן

טוב ב"אכסניה" ואין בו לבאודה
כמעט כלום. מוצאידופן. אף הוא
כבר פדש לעולם האמת, כאן בארץ
זי בכדידות; אף מת בכדידות
כדרך כל המתים.

מוטיה סולצ'ינסקי, תלמיד לרפוי
את שניים, קודא עברי ורק, מוקיר
רבנו, אולם מלוא הערצתו לאר
טישקין. בימים ההם הוא מארחני
פעמים ללינת לילה בחדרו הצד ד'
על ד'. זבל לינה קדם לת נושא
ומתן סמושל' מי בטיטה למי על
הרצפה. יתים בעל הבית גובר;
ועתים יד האוחת על העליונה. אר
תה שעה האוהת מהכבד לרדת
במחילה ולהציע את משכבו על
הרצפה. בין כך וכך אנו מאחרים
בשיחה — וסתם שיחה מופה שאר
טישקין עומד במרכזה. כיוון שמד
ארחי מפליג בשבתו אני נעשה
לעתים קטונוד ומגלה כתמים בשמש
חיוני. פעם נתכעס ואמר: — תמה
אני על בן פקועה שכמותך המעיו
פניו לפטוע במאור הגולה, כמה
נפשיך או שהנך במחילה שוטה
מופלג ונסדרות; אי שגם אתה
עתיד להיות גדול ולשיכך הנך
נופל רשות לעצמך להרר אחר
גדול.

לא פירש הוא ולא פירשו החיים
מה משתי התנחות אלו קרוב יותר
לאמת. המצא לומר: האמת היא
האמצע. מימי לא חשבתו שהאמת
היא לעולם באמצע. סבל מקום
לא הפריעה הליפת הרבים זו לשני
נו להיות יחד הרבים קבועים וקרר
ביום זה לוח ב"אכסניה".

הגינה בעל הכנור. הוא והכנור
יצאו המיר בתעלם אחד. מהר
ארכן בקומה וקצרן בדבגים. היתה
לי אהבה גדולה, סתם אהבה טיולה
אויסללה במשעוע. היצור האהוב לא
השיב לו אהבה, או השיב בשפה
רפה. ואילו בולמי השפענו עליו רוב
אהבה. הוא היה פייטן בלי מלים
ואף בלי צלילים. כנודל דכאנו לא
נגע גם בכנור כל ימיו נסע לארץ
ישראל וסופו שנתחלה לאמריקה
עמיד לכניסתו לשם מת. הוא מת

שמעון גינוצבורג

ד

אם שמעון גינוצבורג היה תופס "שייב" ב"אכסניה" של ה"חור" בתל אביב, או בונחה לוסר, שהיה יושב בדבני במקום שבתו לו למד שב סמוך לבניסו ואינו זו משם אם שעה ואם כמה שעות עד שם והולך. הוא היחיד הנני למעלה תושב מסין זה יתר אנשי שלומנו הם אנשי דנייד. סמוכם כספית. אף אחד מהם אינו יודע את מלאכת הישיבה ברציפות ואינו יכול ללמוד לעצמו שכיחה לשהות סמוך שבת. לפאולו נתבער על כסא והריו הי בבוסיה; הגתה אותו על הפסל ובתחילתו הוא על יעולה על ארץ ההלון. ולעולם אינו נקלם בתוך סמוכו בישיבה מאוששת אלא דרך הישיבה, ספק שנים ספק מועד, ספק כמאונך ספק במאונך, וסבל סמוך באליסו; הערה שני היתה ארץ סרה ה"חונת", ערוכה על גלגלים. ה"חור" קודא אותנו כעם "יוצאי טעורים". ועל אחד מגדולי הפחונים שבימינו היה אוסר; הריו זה רבי בנימין הרביעי. ניסע מופלג, הכיסו, הוא רוכב על הכפי. עצרו אותו שם יצא, לא בא היאר הישיבה אלא לישמש מעין ספל לטיב החבר ריה — וממנה אהר לסד גם כן כמה נבדל גינוצבורג מעדת מולכו על גלגל לים. הוא נבדל ממנה בכל אנו נבי נסור לאכסניה, יושבים, אובלים ומשוחחים בה דרך איצו, באיל, בחינה מאמר המוסר, משל כל הענין איש מתת לימש ריא סדרה חסופה שמעבורים עליה. אכן, הדיו שלנו הוא דור הולך ומהלך יותר ממה שהוא דור יושב ומיושב. היו אוסר, מעין קלות נסוכה בני והיא המהות כביסה את נקודת הכובד שכל אחד מאתנו והולכנו בשם עין גינוצבורג, שמכדראש ונכבד נוח חיו את נקודת הכובד של סודו היו לפיכך יש בו מסע חסע יד הדיונית, והואם בחוש שהוא איש

הכבוד, אף כבדדיבור, ואת אומ' רה, שחקן ממש. ניתנה האמת להיא' מה, אין מדרך חברות להעריך מע' לוח טובות כדאוי להן; מן השתקן מהתקום מחשש עצמו. אף גינצ' בודל מוצא עצמו לעתים בודד בסוד עריו בתחומי הספה כולה. ביוני שיר יש כענה האחד של זו אין מודדים להשתקן על ידו שמה יחייב הכיסום להשתקן כאן לאורך שעה. ליצנים אומרים עליו שהוא שותק הרבה מינום שהוא צריך לשבת הרבה והוא יושב הרבה שהוא שותק הרבה. אלא שיש ממתקים את הדיון אומרים, שאין הוא שותק הר' בה לבת אחת, ואת אומרת, שאין הוא שותק ארוכות, אלא עזרות, קצרה אחת, לאחר מכן קצרה שניה, שלישית, וכל הפערות יחד במעטפות לארוכה אחת. התחון סבור, שיפה בוחה של שתיקה ללמד הן את השיר תס והן את שומעיו מידת הסבלנות. אכן, פעם למדנו גינוצבורג מידת הסבלנות במישב שינוי לבדנו. וכך היה מעשה. הוא נכנס להדרי וכידו חוכרת "השלח" בעטיפתה החכולה, המעודדת בנו ערכיספורים כיסופים גדולים לראות את שמתנו סתנר ספים עליה. החוכרת זה עכשיו יצאה מתחת מכש ירפוס והמדה ננוה לגינצבורג מעדת מולכו על גלגל לים. הוא נבדל ממנה בכל אנו נבי נסור לאכסניה, יושבים, אובלים ומשוחחים בה דרך איצו, באיל, בחינה מאמר המוסר, משל כל הענין איש מתת לימש ריא סדרה חסופה שמעבורים עליה. אכן, הדיו שלנו הוא דור הולך ומהלך יותר ממה שהוא דור יושב ומיושב. היו אוסר, מעין קלות נסוכה בני והיא המהות כביסה את נקודת הכובד שכל אחד מאתנו והולכנו בשם עין גינוצבורג, שמכדראש ונכבד נוח חיו את נקודת הכובד של סודו היו לפיכך יש בו מסע חסע יד הדיונית, והואם בחוש שהוא איש

זו שבה עשויה כל צבת אחרת, התו' ספת כל אדם, כמדומה, בתקופה מסוימה בחייו. מה שייך דכאון? משוט, סרה שהגדה. אף הפא זה רבץ על רבים מאנשי שלומנו; נני' הים, יושבים, מהלכים, שוככים — ונוגחים. על שום מה הגניחה? משום שלא נחא. לא נחא היה לי, לא נחא מעצמי; לא נחא מאחרים. ובאן חדר יש לי, ד' על ד', מן קיטון בצד מספרה, ריחאת של מיר קלן זולים נודפים. והדעת כי במתו' צחק מנהלים כלי הרף סמורים, מלחיים מלחיים. ואף זאת: קדיאה ראשונה בספרי בירון והעולם נעשה שהור מני שהור, הימים הטובים והגנים הם. טובים משום יצנוים היו; משום שהיתה עוד מציאות בלב לתונה אחותה הענוה על העצ' באת הקודרת; משום שעוד מסוגל הייתי לקרוא תגר ולהתמרמר; ולא היתה שמחה גדולה כששקטת בלב כביטום שבתם הפדצוף נתון בעב הענן של מרחשיהורה. ביום אחד מתקופה לא כהירה זו נכנס גינצ' בודג לתוך ד' על ד' שלי, ישב למור לי ושתק, שחק עזרות ושתק ארר' בות; לכסוף פתח ואמרו: — מסתכל אני בך ורואה כמה קיוד אחת, לא שפע חיים כד ולא אור ורוע עמך — ולפיכך אין אתה נהג סבר פנים יפות בהברך. וחד' לופך בב, שפיר. כמה שופע הוא שמת החיים ואהבת חברות, אף בני שותקות תמיד. נהמתי מהיודך האמת שבפי שתקן זה. לבי רנו עליו אולם ציד דדתי בזכותך כך הוא רואה אותי ואת אשר עם לכו הוא מיד. סכל מקום פיו כלכו, וכו מלו אמת? זו שאין חולק עליה? מה רכותה באמת איבןקטיות? אבל אמת פרטית, שהיא אולי טעות בעיני הוהלה, אך תה הייבים אנו להשמיע גלוי משוא פנים, אולם כמה סווד היתר שבני אדם משקיעים את כל הום איתם לתוך טעויותיהם. לפיכך חובה עלינו לכבד את טעויותיהם של חברות. ובכר זה צמנה קצת נחמה לני. חוש אומר לנו: כל אדם יש לו את

כוערת אם בתרדף פניו, אם כמארז עיניו ואם בגנוי נשמתו. הואיל ואנו שופטים לפי סקירה פרופית הננו מסלסים משפט. אנו רואים פלוני פניו שריויים בצער וסבורים: קדרות; ואין כאן אלא התקשרות של פעת עגנים עוברים. ה רואה אני צורך לציון את קוי אפיו של שמעון גינוצבורג כפי שהם נראו לי בתקופת השחרות שלו, שעת התנכשותם. חושבני שדוד הסופרים, אשר צמח ופעל כספרותנו בתקופה שבין שתי המלחמות, לא זכה להתי' ענינות הדרושה מצד הקהל והמבקר דים. כשרונו היוצר לא זכה לכך — בחינתו האישית לא כל שכן. וקשה הונחה אחרונה מן הראשונה. איני כותב הערכה על משורר, שפעל בתחומי ספרותנו למעלה משלושים שנה; אני רושם זכרונות ומצוין את השלבים הראשונים של חבר עולף בסולם, שבהם נודמנו שינוי כפליים זה על זה. אם כדויבור ואם דרך שתיקה ברמזה התנעתנו בימים אהם בפולמוס ספרותי, המנסר בחלי לה של ספרותנו זה כשנות דור ולא פסק גם בימינו, אלא שבימינו אין נהוג ויבוח סופרים. מנהג חדש בא לכרינה: עוקצים זה את זה בלתי שח, ואם יש לך ברפלונתא, שהוא לך בחינת מרצע, אתה מחביאו בשק ומעניק לו בעיטה בחשאי. שמעון גינוצבורג היה מעיקרו בראבהן כשפסל בבית המדרש של ביאליק. ולפי עניות דעתי: יפה הליכה בת' לם לנכי כל חבר ולא בתחומי היציו וה ספרותית, כל הכבוד לרכותינו, ואנו בדרבנו, לכשיבוא המבקר החור קר, מהנרם דמחשבה הכקרתית יית' הפז על שרשו השפעות כספרותנו, יגלה כמה עשרים של ראשי כתיימרד רש היה שמור לרעתם של תלמידיו הם. לאחר הדיון והזק עריך להתחיל סכדאישית. מה שסופרו הסופת סבי שו — לעצמם כבינו וכל העושה כמחבתתם אפילו זוכה להצלחה זמר ייה אינו בא לידי הישג כרפיוסית. תאם לא טוב להתדסק בדרך הדיעה

שחרית — עם חתן המסיבה על רג' ליו ופתח את כשאו. לאמור: — חברים, אני נרגש. לא פיללתי לכבוד הוה. לא אנשי גדולות אנו. חלמידים אנהנו למורינו הגדולים, אשר את מיטיחם אנו שותים. ומה טאר עניים אנו. כל ימינו חולין. אלא שיש רנעי חג. הליכה התקדש חג כחתי. וחתנ הזה ילווני בדרכי הרחוקה, תודה. לאחר ששהת זמנימה באמריקה פרסם גינוצבורג על רפי "השלח" את רשמיו מסדינת הים. שם נאמר בעד רד כך: אמריקה תומיה חוליהחולין; אבל יש לה הרבה מן הקדשים שבהולין. משלחי תרע"א ועד לשלחי תרצ"ג הפסקה ריחוק של מקום ושל לבי בות. ומשבא לארץ לא חל שינוי. קשה עתיקא מחדתא. זכרונות הנער יום לא די שאינם מקרבים עוד נותי בורג בחוג אנשי שלומנו בנשפית שנערכה לכבודו בתרע"א ערב הפל' נתו לאמריקה ב"אכסניה" של "החור תנת". מסתבר כי אנו אנשיכאילו ערכנו לכבודו באילונינשה ולא הם ושרום כאנקס כהלכתו כנהני כימיר נו. דרך כלל, אודיסה שלפני המל' חמה הקורמת לא היה לכה גם בכני קטינ, מסיבה נתכנסה רק כמסיבות יוצאות מן הכלל ויובל חגנו פעם ביובל באמת. היה מעשה יבא נתום סוקילוב לאודיסה וישבו חכמי אר' דוסה על הסדוכה: דיון סוקולוב למסיבה מה? רבו השוללים על הסוקילובים. כפרץ נהנו לקולא וננסו לשיחה של זכרונות. פעם כרחוב ביאליק. כרחוב, נודמנו פנים אל פנים ונתלכללה שיחה על עסקי יום; את עצרנו על המעב הנמנר, שנהגן בו השולתהן הנכונה של ספרותנו. ועל המעב היוד' כקרות הפכד שכרובה בו גם חסופה רוחנית לספי רות. יוצא, כנהוג, משיחה זו, שאם ידו הסופר לא תישיענה לו לא תהא לו תקיחה כל עיקר. ובכן, עת לעי עתה לעשות, ואת אומרת, הוצאתי (סוף בעמוד 4)

שמעון ג'נצבורג

(המשך מעמוד 3)

סיפו ברבה לקרית הספר שלנו ושינו
 כל-שהוא את מצבו של הסופר, המד
 חוד גם עבשיו כמו לשעבר על פתחי
 המו"לים הפרטיים דלי היכולת. ויוצא
 כפי שיוצא, הוא ג'נצבורג מכל מקום
 התמסר לענין בשלימות. הרבו היתה
 קשה. אין זו סלאבה קלה להכניס
 תבן של סגבית לעפרים של אמריקה,
 שאין בה חוג או מוסד, שאין מאחור
 ריו קופה של סגבית. המסיבות שם
 לא ליטפוהו. לפתע הגיעתנו השמו-
 עה, כי שמעון ג'נצבורג מת. חסון
 ונודע לכריות-גוף — ומת משבץ
 חלב. הוא שהבין עוד מנעודיו לש-
 מוד על חלב, האוצר היקר, האחד
 שאין שני לו. אמר מונטין: אין
 אדם מת מן המחלה, אלא מן החיים
 הוא מת. לא תהא זו אלא כגדר
 שטות לשער השערות. שהיתה לו
 עגמת-נפש? כוונתי, אין בני-אדם
 חסרים עגמת-נפש בכל התנאים.
 הראש נחבט אם בקיר זה ואם בקיר
 אחר ואם כתלל הריק. המחבל יבוא
 מהיכן שיבוא, אבל הוא יבוא. אלא
 שאנו מדמים לעתים, כי אפשר לה
 פוג קצת מן המרידות על ידי שאנו
 מורים לעצמנו ולאחרים בדיק איזו
 הדרך ובאיזו פיתולים השיג מלאך
 המות את פלוני בן פלוני. כל אחד
 מת מתוך טבע בריתו; מתוך שודש
 נשמתו הוא מפריח את נשמתו.
 מציון אני: שמעון ג'נצבורג היה
 במוחו נאמן לשרשו. כזה הכרתיו
 בנעודיו: איש כבד-ראש, כבד-
 צעד, תמים עם עצמו לשלם והגיוני
 בשליחותו עד הסוף.

א. שטיינמן